

El diputat Baldoví

Que un diputat valencià comence el seu primer discurs al Congrés espanyol dient simplement “Bon dia, senyores i senyors”, i algunes paraules més en la llengua del seu país, és, sense cap mena de dubte, un petit fet històric. Una d’aquelles coses que no havien passat mai, que signifiquen alguna cosa, i que potser anuncien alguna cosa més. I si el diputat subratlla el sentit de les seues primeres paraules dient: “Deliberadamente he querido comenzar mi discurso con unas palabras en valenciano porque en valenciano pienso, escribo, siento, vivo: son las palabras que me enseñó mi madre y que yo nunca he utilizado contra nada ni contra nadie y he querido hacerlas presentes porque ésta podría ser la legislatura del respeto y la pluralidad hacia nosotros, los otros, los que no hablamos castellano de forma cotidiana”. Bé, doncs, una paraules tan simples, unes frases tan clares, tan assenyades i tan contundents, ningú, que jo sàpigam o recorde, les havia pronunciades mai al Congrés dels Diputats. Era com dir d’entrada, i abans de cap altra cosa: miren vostès, senyors col·legues, que quede clar des del primer moment qui sóc i per què he vingut ací, quin és el meu país i quina és la seua llengua, un punt d’afirmació a partir del qual parlarem d’altres coses. Els col·legues del diputat Baldoví es degueren quedar un instant perplexos davant d’aquell començament insòlit: perplexitat fugissera, epidèmica, abans de la indiferència habitual, ja que cada grup aplaudeix només els seus, i Baldoví no tenia aplaudidors rituals. Més perplexos encara es degueren quedar quan el representant de Compromís (quin compromís és aquest?, podien haver pensat) no va entonar ni cants a les glòries valencianes ni al futur lluminós que ens espera (ja que som líders de tot, exemple universal, meravella feliç, Levante satisfet, destinataris de l’AVE de Madrid, predilectes de Rodríguez Zapatero segons els uns, de don Mariano Rajoy segons els altres, seu de grans navegacions i de curses glorioses de cotxes, etcètera), sinó que es limità a una enumeració breu i sintètica –els minuts assignats eren pocs– de com estan i van les coses al seu petit país: “Compromís ya anunció la semana pasada cual iba a ser el sentido de nuestro voto, porque nosotros ya

Joan Francesc Mira

conocemos cómo gobierna el PP, ya que hace dieciséis años que gobiernan ustedes en el País Valenciano y ya sabemos el resultado: un endeudamiento insostenible que acabarán pagando nuestros biznietos y otros temas escabrosos como

los escándalos y la corrupción que nos sonroja a los valencianos y valencianas. Ustedes son los responsables directos de cargarse el sistema financiero valenciano hundiendo la CAM y el Banco de Valencia y entregando Bancaixa a Caja Madrid...”.

Això, i més coses que va dir, i més que podia haver dit. És a dir, les coses que mai cap diputat valencià no havia gosat dir a les Corts espanyoles. Cap del PP, òbviament. Cap del PSOE, perquè a Madrid no parlen mai en tant que valencians. I tenia raó el diputat Baldoví quan afirmava: “No todos los políticos valencianos son iguales y queremos limpiar el nombre de nuestro pequeño país”. Quin valencià, al Congrés de Madrid, havia parlat mai del nostre “petit país”? Jo em vaig quedar amb moltes ganes de poder-ho fer, quan en les eleccions de l’any 2000 (era el 2000, si no vaig errat de comptes) em demanaren de posar la meua cara com a candidat de la coalició “Bloc-Els Verds-Valencians pel Canvi”, i vaig acceptar sense reserves. No pogué ser, no vaig poder ser el primer “diputat Baldoví”, i no vaig poder dir “Senyores i senyors, etc.” en el meu primer discurs. Hem esperat llargament, doncs, i ara, per primera vegada, em trobe representat per algú en aquell hemicicle amb lleons a la porta, i seu, segons diuen, de la sobirania popular. Vist el curs i el final d’aquella llarga sessió d’investidura, és ben curiós i simptomàtic que el candidat únic a president del govern, el tranquil i prudent don Mariano Rajoy, només perdera els nervis davant del diputat Baldoví. “Pensava que Rajoy em deixaria de costat”, comentà després el diputat nostre, “però quan vaig veure que em dedicava tant de temps, i en aquell to [el to que no gastà ni tan sols amb Amairu!], vaig comprendre que li havia fet mal... Em va semblar que la seua reacció eixia més del fetge que no del cap, i això és perquè vam tocar os amb el discurs”. Amb el discurs que no va fer ningú, excepte el diputat Baldoví. El meu –per fi– representant a Madrid.

“Vist el curs i el final d’aquella llarga sessió d’investidura, és ben curiós i simptomàtic que el candidat únic a president del govern, el tranquil i prudent don Mariano Rajoy, només perdera els nervis davant del diputat Baldoví”